

մէջ կը գտնուի և կ'օգտագործուի անուշահոտութիւններ պատրաստելու:

Հոս կը վերջանան Մալխասեանցի «Օգուտ բժշկութեան» գրքին անդամատաններուն մէջ մեր կատարած պրպտութիւնները: Հոն տեսնուած աչքառու մանր մունր սխալները ոչ մէկ կերպով կը նսեմացնեն գործին արժէքն ու օգտակարութիւնը:

Ի Ղ Զ Ե Ր

Գոցէ՛ ո՛վ Տէր պատուհաններն
Որ սրտիս վրայ կը բացուին,
Ո՛հ, ես կ'ուզեմ որ ոչ մէկ շող,
Բոց տայ վէրքիս կըրակին:

Ա՛հ, թող ցամքին գետերն ամէն
Որոնք հոգւոյս կը դիմեն,
Որ չըփրփրի լիճը խաղաղ
Անուրջներուս լուսեղէն:

Աւրէ՛ ո՛վ Տէր այն ուղիներն
Ուսկից յուշեր ինձ կու գան,
Որ չարծարծեն հընոցը վառ
Կարօտանքիս մայրական:

Քանզէ՛, քանզէ՛ որոգայթներն
Որոնք որսի կը սպասեն,
Որպէս զի հոն չիյնայ հրբեր
Յոյսերէս մին ծանրաբեռն:

Թող մըշտուններ իջնեն առատ
Պարտէզիս մէջ ծաղկածին,
Որ ոչ մէկ աչք տեսնէ ցաւով,
Թօշնած վարդերն իմ սրտին:

Նոյնինքն մեծ բանասէրը չի վարանիր
իր յառաջարանը հետեւեալ գիտողութիւնով
փակելու, որ մեծ գիտնականի մը համաստեղութիւնը
կ'արտացոլայնէ. «Ես չիւնայ յեցի ոչ ժամանակ
և ոչ ջանք՝ ըստ կուրիւնյն կատարեալ դարձնելու համար
այս աշխատութիւնը, բայց լաւ գիտակցում եմ
որ նա հեռու է կատարեալ լինելուց»:

Յարգանք իր խնկիւնի յիշատակին:

Տ. Բ. Պ. ՄԻՍԱԿԵԱՆ

Եթէ հարկ է, պատէ՛ ո՛վ Տէր,
Սիրտըս փուշով սըրածայր,
Որ չըհըպի ոչ ոք մատով,
Իմ խոցերուս հըրավառ:

Հալէպ, 21 Սպրիլ 1950.

ԹՈՒՆԱՀՈՍ ԺՊԻՏՆԵՐ

Ո՛վ ժըպիտներ նենգաւոր,
Ո՛վ թունաւոր ծաղիկներ,
Նայուածքին տակ ձեր անոյշ
Ատեղութիւն մը թագուն,
Լարած աղեղն իր ահեղ,
Կ'ուզղէ սրտիս սուր նետեր:

Ո՛վ ժըպիտներ թունահոս
Վերջալոյսներ երփնագեղ
Որ բեհեզլին ձեր ետեւ
Ժանտ խաւարն է որ յանկարծ
Պիտի խուժէ հոգւոյս մէջ,
Երբ մաշի ձեր ժպիտը նենգ:

Հ. ԵՓՐԵՄ ՏԵՐ ՂԱԶԱՐԵԱՆ

Հալէպ, 3 Մայիս 1950.

ՀԱՅ ԳՐԱԴԱՐԱՆ

Տպագրիչիս՝ Պարոն Պ. Էլէքեանին

Շարէ՛ ընկեր գըրաշար, գանձարանէն արծաթեայ
Հանէ՛ ոսկի գեղորներն աւանդափառ, մի առ մի.
Տառերու չէ՛, ով ընկեր, որ կը դաշիս դուն հիմայ,
Այլ աստղերու շողշողուն՝ անձիր սրտին Մեսրոպի...:

Շարէ՛ ընկեր գըրաշար, մըշտին ինչպէս լիօրէն
Յորենն ատոք կը ցանէ ակօսներու մէջ բերրի.
Ուզիւ խորհուրդն առած ձեւ՝ քու ժըրալան մատներէն՝
Հայի նըման կենսատու՝ թող ամէն օր մեզ տրուի:

Շարէ՛ ընկեր գըրաշար, ծովափին դէմ պիշ հսկող,
Պահապանին պէս անընդ որ փարոսներն իր անդուլ
Գիշերն ի բուն կը վառէ վրտանգի դէմ գաղտնասքող,
Խութերուն դէմ մահաստուեր՝ օտարացման մարդակուլ...:

Շարէ՛ ընկեր գըրաշար, ժամկոչն ինչպէս կը վառէ
Աւիայ՝ մոմերն հատ առ հատ հայ խորանին սրբաշող,
Ու կանթիւներն առկախեալ գմբէթներէն մարմարէ,
Ու բուրվառներ խնկարոյր՝ երազի պէս օրօրուող:

Շարէ՛ ընկեր գըրաշար, որմնագլի պէս աննրկուն՝
Ու թիզ առ թիզ կը կանգնէ տուներ ամուր հիմերով.
Հայ Գիրքերու տաճարին ո՛վ դուն բանուորն անանուն,
Կանգնէ՛ շէնքեր՝ այգալի, պալատի՛ պէս, քովէ քով...:

Շարէ՛ ընկեր գըրաշար, ինչպէս հորին մէջ մըթին՝
Աշխատանքով իր դաժան հանքագործ մը ջըլապինդ
Որ քար առ քար կը փրցնէ հարուածներով իր մուրճին
Սեւածուխն որ պիտ' դառնայ լոյս, ջերմութիւն ուժ ու խինդ:

Շարէ՛ ընկեր գըրաշար, հիւանի նըման շարէ՛ դուն
Սյդ կապարներն որ շուտով դառնան կամուրջ մ'ամրաշէն
Որ պիտ' տանի մեր կըտակն ապագայ բիւր դարերուն,
Ծիածանի պէս կապէ փառքն հին՝ նորին լուսեղէն...:

Շարէ՛ ընկեր գըրաշար, մինչեւ կապարն ափիդ մէջ
Դառնայ ոսկի՛ քերթւած, առնէ շէշտէր յաւերժի...
Սեղաններու վրայ յորդող բաժակ մը ճաճ սիրատենչ,
Դառնայ վերյուշ, դառնայ վէպ, և կամ օրօր մ'աղաթի...:

ՄԱՌԻ ԱԹՄԱՃԵԱՆ

ԲԱԶՄԱՎԷՊ

